

— KASTİ (ANARŞİK) OLMAYAN —
ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

"İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı" Kuruluşu için

ERDEN ATILUT
BAĞIŞIDIR.

YENİ HÜKÜMETE
ARZ-I HAL

DEVLET PROVOKASYONLARI'NIN
TARİHÇESİNDEN

— klâsik bir özeleştirî şeklinde kaleme alınmış —
İNCE BİR KESİT

TÜSTAV

ARALIK '91 - OCAK - ŞUBAT '92

YIL: 5 (+ 17) SAYI: 15 (+ 37) 3000 TL. (KDV Dahil)

Yeni Hükümete Arz-ı Hal

Herşeyden önce Türkiye'deki sağ-sol bölünmesinin suniliğinin teşhisi ve tesbiti; hatta tescili anlamına gelen yeni hükümetin başarılı ve uzun ömürlü olmasını dileriz... Zaten böyle bir kutuplaşmanın yapmacıklığı bugün Dünya çapında açıkça ortaya çıkmıştır artık... Batı kolonyalizmine karşı sadece silâh gücüyle denge kurmaya kalkışmak, yalnız Dünya'nın doğal tarihi kutuplarını ve çekişme alanlarını gizlemekle kalmamış, aynı zamanda tarih dahil insanla ilgili bütün bilimsel bilgileri, branşları çarpıtmakla beraber insan düşüncesini yaklaşık yüz yıl dondurmuş, adeta ipotek altına almıştır. Sovyetler Birliği yöneticilerinin şaşkıncu bir özeleştirisi ile bu -yanlış- yoldan vazgeçmeleri, Ortadoğu'ya ve özellikle bizim ülkemiz Türkiye üzerine çok ağır bir yük ve/veya tarihi görev yüklemektedir ve/veya yükleyecektir. Çünkü Türkiye Dünya'nın en köklü tarihi kutuplaşmasının tam ortasında bulunmaktadır: Doğu'dan Hindistan - Mezopotamya kasti düzenine, Batı'dan da Greko-Romen ve onun uzantısı Batı kolonyalist düzenine girmektedir.

Dolayısıyla Türkiye'nin en önemli stratejik problemi önce halk içinde kastileşmeyi önleyip sonra da tüm kasti yapıyı çözüp dağıtmanın yollarını bulmaktır. Bu yolları Anadolu'ya ilk gelen panteist (Şaman) Türk kökenli birey-insan'lar bulmuşlardı. Onlar mevcut kastların mensuplarından da, Bizans'ın «kolon adam»larından da (veya adam kolonu) birey-insan türetme metodunu keşfetmişlerdi.

Yüzyıl evvel Batı düşüncesi kasti düzenleri doğru dürüst araştırmış, incelemiş bile değildi. Bugün de onların düalizme şartlanmış kafaları ile bu tarihi olguyu iyi anlamaları mümkün değildir; zaten işlerine de gelmez, yani çıkarları ile çelişir. Üstelik son yaklaşık yetmiş yıl süresince de Sovyetler Birliği Devleti ilerici nâmına böyle nâzik(!) tarihi konular üzerinde çalışılmamasını, düşünülmemesini sağlamayı başarmıştır(!).

İşte bundan dolayıdır ki meselâ Kürt toplulukları yarı feodal, yok çeyrek feodal filân gibi yakıştırmalarla Avrupa'lı yapılırken, Batı Anadolu'daki Türkler «Barbar Aşyalı» ünvanından(!) kurtulamamışlardır. Halbuki Kürt topluluklarının feodaliteye benzerlikleri çok tartışma kaldırır, ama onların Hindistan'daki rajalıklar gibi birer kast oldukları hiç şüphe götürmez. (*)

Halklardaki feodal ve kasti karakteristikler meselesi başlıbaşına ayrı bir konudur. (**) Ama Anadolu'nun çok köklü bir tarihi polari-zasyonun orta göbeği olduğu gerçeği, Grek-Pers, Bizans-Sasani, Osmanlı-İran zıtlıkları veya bu bitmez tükenmez husumet zinciri göz-önüne alındığında kolayca anlaşılır...

Ancak bugünkü Hükümetten beklenebilecek şey öncelikle ve özellikle Devlet içindeki kastileşmeyi, Devlet memurları arasındaki kasti yapılaşmaları önlemesidir.

Zaten bugünkü Hükümetin başkanı olan Sayın Süleyman Demirel'in geçirdiği acı tecrübeler de ona şahsen bu görevi yükler. Çünkü bir ülkede, hem de o ülkenin Devleti içinde kasti yapılaşma tırmanıyor, belli bir süreç sonunda tepeye mutlaka bir diktatör (yani eskinin tanrı-kral'ı) gelir. Bu proposizyonun tersi de doğrudur: Yani kolonyalizmin bir genel valisi dışarıdan tâyinen gelmiyorsa, bir ülkenin başına sadece o ülkeyi yönetmek için bir diktatör geçtiğinde mutlaka orada kasti yapılaşmada bir tırmanma ve kemikleşme olmuş demektir. O halde demek ki şayet Sayın Demirel -mizacı itibariyle- diktatörlüğe soyunmayı göze alamıyorsa -öncelikle ve özellikle- mutlaka Devlet içindeki kasti yapılaşmaları önlemeli, geriletmelidir. Yoksa belli bir süreç sonunda yeni bir diktatör -Allah daha kötüsünden korusun- yine şapkasını eline verecektir... Bu objektif bir zorunluluktur ve Sayın Demirel'in kişiliği ile pek ilgisi yoktur. Çünkü o, melekeleri -özellikle akli melekesi- sıhhatli olan bir insandır. Ama

(*) Muhtelif İmparatorlukların teritoryal bölgelerinde yaşayıp da onların resmi dinlerini kabul edecek kadar esnek, açık, ama onlarla entegre olamayacak kadar da ilkel, kapalı olan topluluklar bir feodal birim değil ancak kast olabilirler. Dolayısıyla Kürt kastlarının devlet kurması ancak başlarına Saddam Hüseyin'i aratacak nitelikte bir «tanrı-kral»ın gelmesi, getirilmesi ile mümkün olabilir.

(**) Bir insan topluluğunun panteistik karakteri diğer -topluluk dışı- insanlarla takas ilişkisine girdiği andan itibaren bozulmaya başlar; pazara bağımlı hale gelince de tamamen yok olur ve topluluk da tam anlamıyla bir kast halini almış olur.

bu zorunluluğun sebebine inememek (anlayamamak) onun bilincinde en yüksek icra organının başında bile bulunsa, kendi üstünde bir Devlet iradesi bulunduğu varsayımını şekillendirmektedir; ki bu karderci, teslimiyetçi tavır da darbelerle çanak tutmaktadır...

Burada yanlış anlaşılma olmasın: Bizi böyle bir teşhise getiren teorik birikim, Sayın Demirel'in ülke yönetiminden sorumlu olduğu son 26 yıl süresince yapılan araştırma, incelemelerin ve tefekkürün mahsulüdür...

Bu konuya tarihimizden bir örnekle açıklık getirelim :

Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışında, sosyo-ekonomik yapıdaki ve özellikle de Devlet içindeki kastlaşma belirleyici bir rol oynamıştır.

Şöyle ki Tarikat-ın yozlaşmasıyla beraber meselâ esnaflık ve zenaatkârlık meslekleri, becerilerin ve imkânların babadan oğula intikal ettirildiği kastlar haline geldiler. Çünkü Tarikat'ın iyi işlediği dönemde belli bir kademeye, mertebeye gelebilen insanlara verilen ehliyet ve buna bağlı olarak kazanılan sosyo-ekonomik imkân ve evlenme hakkı doğuştan kazanılır oldu. Yani önceleri ehil insanlar yani adam olanlar meslek sahibi olup evlenebilirken, sonradan doğuştan meslek sahibi olup, daha insanlığı anlamadan -evlilik adı altında- üremesi için cinsel ilişkiye sokulan yaratıklara «adam» denilmeye başlandı.

Buna paralel olarak Yeniçeriler de evlenme ve çocuk yapma ve çocuklarını da yeniçeri yapma iznini kopararak kastlaştılar; yani adeta kasti bir imparatorluğun inzibat kasti haline dönüştüler. Üstelik Yeniçeriler esnaf ve zenaatkâr kastlarında çalışıyorlardı da... Tekaüt olunca herhalde yüksek yöneticilik mevkilerine de geliyorlardı... Enderun'lular denilen Saray memurları da görevlerin babadan oğula geçtiği ayrı bir kast halini almıştı.

İşte bu kasti yapılaşma önce IV. Murat, sonra da II. Mahmut ve II. Abdülhamit gibi ceberrut padişahları devletin başına tayin etti. Ama tabii ki yine de parçalanma ve yıkım önlenemedi. Çünkü bir tarih kanunu olarak kastileşme, önce yönetimin tepesine bir veya bir dizi tanrısal yönetici tayin eder, sonra da katastrofla son bulurdu...

Çünkü böyle bir kastileşmede toplum ilerleyemez. Çünkü kasti yapılaşma bireye, bireyselleşmeye karşıdır, yani birey yaşatmaz.

Halbuki bir toplumdaki bütün yaratıcılığın kaynağı bireydir, bireylerdir. Dolayısıyla bir kasti yapı, yaratıcılığa, müteşebbisliğe, teşebbüs özgürlüğüne de karşıdır. Yeniçerilerin «istemezük, gâvur icadıdır!» diye söylenmeleri sadece bir slogandır. Aslında, bir bakıma kapalı devre bir menfaat şebekesi olan kasti yapının menfaatine halel geleceği korkusudur onları tutucu yapan... Yoksa Türk icadı da olsa kabul etmezler... Çünkü bir kastın gelirini paylaşacak bir rakip, bütün kastların ilişkilerini sarsabilecektir. Bir kasti yapının içine değişik bir iş yapan yeni bir kast sokmak -kabul ettirmek- ise eskinin tanrı-kral'larının, bugünün ise kaşalot kolonyalistlerinin ancak zorla yapabildiği bir iştir. Kolonyalistlerin açacağı yeni bir iş sahası ise gerçekte o toplumun ilerlemesine hizmet etmez. Dolayısıyla de kastlar daha sıkışır yani gelirleri azalır ve sertleşirler, zıtlaşırlar... Böyle bir gıdaşatta soyut bir demokrasi adına genel özgürlük fetvaları (isterseniz kanunları da diyebilirsiniz) ise kastlar için bir anarşi müsaadesi, kolonyalistler için de daha çok sömürü imkânı anlamından başka birşey ifade etmez. Onun için böyle bir süreç sonunda ancak ceberrut bir yönetim gelir ve tam çöküşe kadar zorla «Tanzimât» yapar...

Benzetmek gibi olmasın ama bugünkü Türkiye'nin durumu da bu -tarihi- tablodan pek farklı değil... Belli (başlı iş yapan şirketleri hanedan denilen aileler yönetiyor; bunlar modern kastlar...

Ordu'nun Subay sınıfında «subay oğlu subay» olanların nisbeti 1960'dan sonra süratli bir yükselme göstermişti. Şimdi subay okullarına girişte nasıl bir oran gözetiliyor, bilmiyoruz. Üst rütbeli subaylardan emekli olanlar, çoğunlukla hanedan şirketlerinde istihdam ediliyorlar.

Ama bunların yanında Devlet'in istihbarat teşkilâtları ve özellikle MİT, tam bir «yeniçeri kasti» örneği sergiliyor. Çünkü özellikle istihbarat işi bulaşıcıdır. Yani ispiyonculuk ve paranoya bir huy olarak bir insanın yakınlarına kolayca geçer. Dolayısıyla bir istihbaratçının ailesinden bu mesleğe meyleden pek çok kişi çıkar. Ama bunları da istihbarat memuru yapmak hem o aileye hem de devlete göre iyi birşey değildir. Halbuki bizde devlet istihbarat teşkilâtlarının istihbarat kaynağı (veya ispiyonaj, gammazlık ve provokasyon mihrakı) olarak kullandıkları kişiler bile çevrelerinde ufak birer kast oluşturmaktadırlar. Böylece dallanıp budakanarak bir kastlar konfederasyonu oluşturan istihbaratçılık mesleği diğer zengin hanedan

kastları ile de içiçe geçerek ülkede ne serbest piyasa ve rekabet ortamı, ne de hür teşebbüs bırakıyorlar.

Buna somut ve güncel bir örnek olarak biz kendimizi, İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı kurmak için başlattığımız girişimimizi gösterebiliriz.

Önceleri «çok para lazım, yapamazsınız» dediler; ve hatta bazı parasal zorluklar da çıkardılar. Ama ikinci aşamada «para buluruz, karşılığı var» deyince de bu sefer etrafımızdan adam ayartmaya, adam korkutmaya, kaçtırmaya çalışıyorlar veya etrafımızda -sanki memlekette adam bolluğu varmış gibi- adam olup olmadığını veya kaç adam olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Ve de «bunun sonu nereye varır?» filân gibi garip sorularla «birşeyler değişir de düzen bozulur, onun için bu vakfı kurdurtmayız» demeye getiriyorlar. Tabii böyle şüpheli ve şüpheli tavırlardan nem kapalı yani evhama kapılan bazı kasti kökenliler de yoldan düşme hatta panikleme, uzaklaşma eğilimine giriyorlar. Hatta bazı okuyucularımızdan KATKI Dergisi'nin dağıtımının engellendiğine, abone olmaktan çekindiklerine dair isimsiz yazılı mesajlar, uyarılar alıyoruz. Gerçek Devlet terörü budur işte... Fikre karşı yapılandır...

Halbuki bizim yapmış olduğumuz, pusulanın -daha doğrusu Dünya'nın manyetik kutuplarının- bulunuşu gibi önemli bir keşiftir. Bütün insanlığın serüvenini ortaya çıkarabileceğimiz bir metodolojidir.

Böyle bir rehberlik bilgisi ile Batılı düzmesi mevcut yazılı tarihi değiştirsek, kolonyalistlerin baskısı, güdümü altındaki insanlık ancak onyıllar sonra kendine geldiğinde ilgilenir. Bu metodolojiyi insanla ilgili diğer bilimsel branşlarda tatbik etsek, meydana gelecek değişiklikleri kolonyalistler parça parça işlerine geldiği gibi kullanırlar...

Mesela geçenlerde bizim gazetelerde çıkan bir habere göre ABD ve İngiltere'de, dâhi çocuk üretmek(!) için hamile annelerin karnına ritmik sesler yayan, müzikler neşreden aletler takıyorlarmış. (*) Yani hiç olmazsa ritm melekesinin akılla çok ilgili olduğunu ve bunun da

(*) Sabah Gazetesi'nin 10 Kasım 1991 tarihli eki Star'a bakınız.

biyolojik genlerle geçmediğini anlamışlar. Ama böyle bir temel bilginin insanlığın orijini ile ilgili olacağını, dolayısıyla böyle bir bilginin devreye girmesi ile insanla ilgili bütün bilimsel branşların -ve bu arada tabii ki tarihin- değişeceğini düşünmek bile istemiyorlar. Çünkü İnsan (Emek) Bilimi bütünlük içinde ortaya çıkınca insanlık önünü görüp ilerlemede öyle bir ivme kazanacak ki bütün tutucu çıkar sebekelerini parçalayıp atacak...

Ama biz herşeyden önce varlığımızı, Anadolu'daki Türklük varlığını korumamız için bu bilimi ortaya çıkarmaya -tarihen- mecburuz. Çünkü bir defa bu bilimi ilk defa «tarikât» adı altında atalarımız uygulamış ve adam türetmiş, yetiştirmişlerdir. Sonra da Dünya'nın en derin, köklü -tarihi- polarizasyonunun yaşandığı bir bölgede bulunuyoruz; dolayısıyla kasti geleneklerle, kolonyalist rasyonalizmiyle -veya para ekonomisi ile- bütünlüğümüzü koruyamayız.

Onun için herşeyden önce İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı kurarak istikbalin en önemli bilimi olacak olan İnsan Bilimi üzerinde çalışmaya başlamalıyız artık... Pek tabii ki böyle bir bilim sadece slogan değeri olan ve/veya durumu izah etmekle yetinen skolastik bilgileri ihtiva eden yazılı eserlerden ibaret olamaz. Böyle bir bilim aynı zamanda daha önemli olarak birey-insan türeten ve dolayısıyla yaratıcılık -teknoloji- türeten bir metodolojidir.

Bunun için de yeni hükümetten beklediğimiz, bize provokatör istihbaratçılar değil, koordinatör istihbaratçılar göndermesidir. Nasıl olsa kültürle, eğitimle, vs. ile ilgili olan böyle bir vakıf kurulduktan sonra da devlet organları ve resmî müesseseler ile koordine bir şekilde çalışmak durumundadır. Yani herşeyden önce kişilige, yani müteşebbisliğe yönelik -kasti- Devlet terörü mutlaka önlenmelidir.

O halde demek ki üç ay sonra yayınlanacak olan gelecek -Bahar sayımızda ya İnsan (Emek) Bilimi Vakfı'nın yapısı ve kuruluşu hakkında bilgiler, açıklamalar yayınlanacak; ya da büyük bir Devlet provokasyonunun deşifrasyonu ve teşhiri yapılacaktır...

1492 tarihi, özellikle Akdeniz havzasındaki pek çok halklara örnek olup öncülük yaparak bir Dünya İmparatorluğu teşkil etmiş

«Anadolu Türk Sivil Toplumu»nu ablukaya alarak dejenerasyona sürüklemiş bulunan Batı Kolonyalizmi'nin başlangıç tarihidir.

Dolayısıyla bunun, yani Amerika'nın keşfinin 500. yılı olan önmüzdeki yılda İnsanlık bilimini müesseseleştirmek her insan için bir görev, her Türk vatandaşı için de ayrıca bir gurur ve ögünç vesilesi olmalıdır.

Herşeyin iyi olması, iyi yorumlanması dileğiyle...

K A T K I

TÜSTAV

Y O R U M S U Z

Sayın,

İstanbul : 14/10/1991

Ali METE (Katkı Dergisi Sahibi)

Marmara Cad. Gümrükçü Sok. No : 21 D. 10 K. Mustafapaşa/İST.

Cumhur AKSEL (Katkı Dergisi Yazı İşleri Müdürü)

10/10/1991 tarihli görüşmemizde belirttiğim üzere, Katkı Dergisi Genel Koordinatörlüğü'nden istifa ediyorum.

Bilgi ve gereğini rica ederim.

Ali TÜMER
(İmza)

— o —

Sayın Ali TÜMER

24 KASIM, 1991

KATKI Dergisi Genel Koordinatörü
Klodfarer Cad., No : 8-10/2,
Cağaloğlu,
İSTANBUL

14/10/1991 tarihli istifanız, aradan geçen bir ayı aşkın bir sürede dahi gerekçesini bildirmedığınızden dolayı kabul edilmemiştir.

Ayrıca dostun düşmanın birbirine karıştığı bu geçiş döneminde istifanızın sebebi ve gerçek amacınız açıkça ortaya çıkmadıkça kabul etmemize de imkân yoktur. Çünkü uzun yıllar bizimle çok yakın ilişkiler içinde bulunmuş, zaman zaman önemli görevler yüklenmiş ve yazılı taahhütlere girmiş bir insansınız.

Bilginizi rica ederiz.

Ali METE
KATKI Dergisi Sahibi
(İmza)

Cumhur AKSEL
Yazı İşleri Müdürü
(İmza)

DEVLET PROVOKASYONLARI'NIN TARİHÇESİNDEN

— klâsik bir özeleştirici şeklinde kaleme alınmış —
İNCE BİR KESİT

1978 yılı Aralık ayının son günlerinde yaptığımız bir toplantı ile gizli örgütümüzü dağıtmaya karar verdik.

Hernekadar usul, yöntem, teori, sosyalist ahlâk gibi ciddi uzlaşmazlık gerekçeleriyle de bezendirilse, neticede bir gizli örgütün bir toplantıda -yazılı olarak- alınan bir kararla lâğvedilmesi, herhalde illegalite tarihine altın harflerle kaydı gereken bir **bunalımı** ifade eder.

Tabii ki sözkonusu bunalım, esas olarak, 1978 yılı ortalarında Türkiye'de legal bir komünist parti kurma tevessülünde bulunan Ali Ergin GÜRAN'ın, kurucular arasında bizden de bir kişinin bulunması isteğiyle başladı.. Ağustos ayında, Parti Tüzük ve Program teklifi ile Kuruluş Bildirisi'nin -KATKI'nın 36. sayısında- yayınlanması sonucunda da doruk noktasına ulaştı...

Bu duruma nasıl geldik.. bundan sonra neler oldu?...

1974 yılı sonbaharında Basın-İş Sendikası'nın kuruluş yıldönümü toplantısında müşterek bir arkadaşımız vasıtasıyla tanıştığımız Cihan YAMANER isimli kişi ile yakınlık tesis edilebilecek pek çok ortak noktamız vardı. Meselâ her ikimiz de TİP Eminönü İlçesi'nde odaklanan PARTİZAN grubuyla yakın ilişkide olmuştuk.. 12 Mart döneminde ben bu vatandaşlardan Güray Tekin ÖZ'ü, ve bir gece için de Atilla COŞKUN'u saklarken, Cihan da çok uzun bir süre -Küçükyaılı'da orman içindeki evinde- meselâ Nabi YAĞCI'yı, Veysi SARI-SÖZEN'i, Sıtkı COŞKUN'u saklamış... Ayrıca, meselâ Kerim SADI Hoca'yı tanıyor olması; benden daha dikkatle KATKI'yı izliyor olması da ortak konuları pekiştiriyordu. Tabii ki neticede içtiğimiz su ayrı gitmeyen aile dostları olduk.

Önümüzdeki somut mesele olarak dayatılmış ogünlerde yeni kurulan TSİP'e girmek-girmemek tartışmasına balıklama daldığımızı

hatırlıyorum. Yani bir başka deyişle, benim gibi daha 19 yaşındayken Türkiye İşçi Partisi (Şişli İlçesi)ne girmiş ve bir yıl sonra «Parti çalışmaları esasır» diyerek okulu bırakmış birinin, o tarihlerde sâri hastalık gibi yayılmış «örgütlü mücadele!» çağrısına angaje olması için hiçbir neden yoktu. Neticede TSİP'e girme kararını, Cihan'ın Atilla COŞKUN'a devretmiş olduğu o Küçükyalı'daki evde aldık. Cihan'la birlikte, onun yakın dostu olan Basın-İş Sendikası Genel Başkanı Burhan ŞAHİN'in tavassutu ve kefaletiyle önce TSİP Şişli'ye ve sonra da yeni açılan Beyoğlu İlçesi'ne üye olduk.

Cihan, KİTLE Dergisi yazı kurulu üyeliği yapıyor; ben de KİTLE'ye Dünya'dan kısa-kısa haberler yazarken, bir yandan da İlçe'de «tarihi materyalizm» dersleri veriyordum...

Aylar sonra birgün birdenbire Atilla COŞKUN'un TSİP'e üye olmadığı ve -müştereken aldığımız karara rağmen- hiçbir zaman da üye olmayacağı haberini duyduk; hemen kendisini Cihan'ın evine celbettik. Bir «kural çiğneme» olarak değerlendirdiğim bu meseleden Cihan fena halde paniğe kapılmıştı. Tabii ki büyük bir kavga çıktı ve bir daha görüşmemek üzere Atilla COŞKUN'dan ayrıldık.(1)

Aynı süreçte, TSİP Genel Merkezi'nin Beyoğlu İlçesi'ne «vaziyet etme» çabaları da yoğunlaşmıştı. Buna karşılık ortaya koyduğumuz bir dizi «eleştiri toplantıları» sonucunda (Şubat 1976), İlçe'nin yarıdan fazla (15) aktif üyesiyle birlikte Parti'den istifa ettik.

Bu kişilerin yarısı kısa zamanda «ilerici genç» falân oldular; geri kalanların «kurtarılması» için Cihan YAMANER gayet insani bir plân ortaya koydu: sonu kötüye varacağı anlaşılan işlerden bu masum insanları güven içinde birarada korumak üzere bir «birlik» oluşturmak...

- (1) Burada, şu anda «Sosyalist Birlik Partisi» İstanbul İl Başkanlığına kadar yükselmiş olan Atilla COŞKUN'a, bana verdiği bu «insan kullanmanın faziletleri» diyebileceğim- dersi için teşekkür etmek isterim. Ama «kullanılan», aynı zamanda «kullanılan» olduğu yolundaki benim edindiğim engin tecrübeyi de -bir nasihattan sarfınazar- bu yazımla kendisine aktarmak isterim.

Tabii ki artık böylesine oluşmuş/oluşturulmuş karakterlerin, güdülecek sürüyle insanın yaşadığı bu ülkede niçin bir zemin bulabildikleri de; ve meselâ Parti falan gibi hikmetinden sual olunamaz olguların da bu zemin üzerinde nasıl bir zamanlamaya getirildiği de iyice anlaşılıyor.

Nitekim bir süre sonra, bizden bir hafta önce TSİP Kadıköy'den büyük gürültülerle istifa eden bir grup arasından, çocukluğunu bildiğim Cüneyt ALTUNÇ'la kurduğum ilişki neticesinde, bunlardan üçü görüşmek üzere bana geldi. Cüneyt ile onun yakın arkadaşı Bülent BARAN'ı -memlekete bir hayır işlemiş olmak için- bizim «güvenlikli-masum insanlar» teşkilâtına bağladım. (Her ikisinin de yakın arkadaşı olan Şefik ÇALIK ise «ilerici genç» oldu; yıllar sonra da kendisini TKP'nin teorik yayın organı «Yeni Açılım»ın Yaşışleri Müdürü olarak gördük).

Aynı yıl içinde KATKI Dergisi sahibi Ali Ergin GÜRAN ile, biri rahmetli Kerim SADİ Hoca'nın, öbürü de Cihan YAMANER'in evinde olmak üzere iki kez görüştük. Bugün artık anılarda sadece «Cihan Teşkilâtı» diye adlandırdığımız bu küçük grubun -en yaşlı, en yetkin gibi sıfatlarla da olsa, kâğıt üzerindeki- «Şef'i ben olduğum ve hakikaten kendimi de şef saydığım için, varlığımızı «KATKI»cılara yüksek sesle ifadelendirmek de bana düşüyordu. Yani Cihan'ın adeta «tarafsız hakem» gibi katıldığı bu görüşmelerde «sorgucu» olmak benim işimdi... Oysa aynı Ali E. GÜRAN 1978 yazı başında, «madem ki siz de bir politik çevresiniz; öyleyse kurulması düşünülen komünist partide 1 kurucu üye bulundurun!» diyecek ve böylece de bizim gizli örgütün sonunu hazırlayacaktı...

«Kurulsun mu, kurulmasın mı?»; «girelim mi, girmeyelim mi?» şeklinde yaptığımız iki kademeli oylamada «kurulsun» kararı oybirliğiyle çıktı. Oysa dehşetengiz olanı, bizim güvenlikli-masum insanlar teşkilâtının yapacağı ikinci oylamaydı. Zira «girelim!» kararı çıktığında, parti kurucusu olmaya yaşı tutan (32) tek kişi bendim... Kendikendime seslendirdiğim «bu halimizle legal bir örgüte girmek, bizim gibi bir grup için -alenen- «sızmak» anlamı taşıyacaktır» falan gibi ahlâki gerekçelerden sarfınazar, esasen kendimi bir kurbanlık koyun gibi müthiş bir güvensizlik ortamında bulduğumu ve -alenen-korktuğumu anladım.. ve Cihan'ın tersine «girmeyelim» oyu kullandım; küçük bir oy farkıyla «girmeyelim» kararı çıktı...

Bir ay kadar sonra (Ağustos 1978) KATKI Dergisi'nin 36. sayısında kurulması düşünülen komünist partinin Tüzük ve Program teklifleriyle Kuruluş Bildirgesi yayımlanınca kıyamet koptu -gibi oldu.. Yani, daha önce «Ali Ergin'e güven olmaz; kuracağız der, kurmayı verir; keşke gireceğiz deseydik» diye -oylamadan bu yana- başımın

etini yiyen Cihan YAMANER birdenbire büyük bir tehevüre kapılarak saldırgan bir şekilde içine kapandı.

Bir başka deyişle, «kızkardeşi ve damadının yanında hiç rahat değil; en kısa zamanda Hoca'yı (Kerim SADİ) o evden kurtarmalıyız; ne dersin?» diyerek bana üç odalı evimin bir odasını neredeyse hemen hazır ettirecek derecede hissî yaklaşan, veya asistanlığı sırasında kurduğu engin ilişkiler neticesinde, katılacağımız bir sendika genel kurulunun çevre güvenliğini «Dev-Yol» İstanbul Şubesi'ne sağlatılabilen teşkilâtçı Cihan gitmiş. yerine, ufak-tefek yalanlara başvuran, birdenbire kaybolup yeni önerilerle ortaya çıkan birisi olmuştu. Arkadaşlarımızla -onları tek tek yakalayarak- konuşuyor, onlara beni songulatıyordu. Yani açıkça bir kulis faaliyeti yürütüyordu. Üstelik bu arada, «birliğimizi yeniden teşkilâtlandırmak üzere..» bir de tüzük hazırlamıştı.

Dolayısıyla artık başka çarem kalmadığı için, birkaç hafta içinde hazırladığım teorik-politik bir metni, bizim teşkilâtı Cihan'ın evinde toplayarak ortaya koydum. Bu hem Cihan'ın -Allah'tan kabul görmeyen- tüzüğüne bir karşılık oluşturuyorken, hem de KATKI'nın 36. sayısından beri sarı hastalık gibi yaydığı mahiyeti meçhul paniğin durdurularak, o sıralarda sürdürdüğüm Dernek ve Sendika faaliyetlerime engel olunmaması amacına yönelikti.

Tek nüsha olduğu için artık pek de hatırlamadığım -ve zaten olsa olsa pek aşına olduğum klâsik Marksist terminolojinin didaktik bir yeniden sıralanma öğretisi olmaktan başka bir anlamı da olmayan- bu metnin tartışılması sırasında yapılan «eğilim belirleme»lerde, bizim teşkilâtın esasen tam ortadan çatırdamış olduğu anlaşıldı. Dolayısıyla, bu mevcut durumdan fevkalâde memnun gözükten Cihan YAMANER'i bizim bu gizli teşkilâtın dağıtılması hususunda ikna etmeye bile gerek yoktu...

İşte, neticeten Aralık 1978 tarihinde son kez toplanarak «başkalarına karşı sorumluluğumuzu gerektiren ortak konumuz BANKSİB Derneği(2) çerçevesinde devrimci disiplini muhafaza etmek» kayıt

(2) «Tüm Banka, Sigorta ve Büro Çalışanları Derneği». 1978 yılında Genel Başkanlığında kurulan bir dernektir. Yönetim Kurulu'nda teşkilâtımızın iki üyesi (Nilgün YAMANER ve Moiz ZİLBERMAN) bulunduğu için Dernek esasen bizim sayılıyordu. Yayın organı BANKSİB -daha sonra da «GELECEK» adıyla- Temmuz 1980'e kadar yayını sürdürmüştür.

ve şartını yazılı olarak belirtip gizli teşkilâtımıza -resmen- son verdik...

Bundan sonraki dönem (1979-1982), Cihan YAMANER'in çok yönlü davranış biçimleri sergilediği, zaman zaman denge kaybına da uğradığı -yani bugünkü mevcut durumunu hazırladığı- bir dönemdir...

AKBANK'ta giriştiğimiz bir sendikal muhalefet hareketi sonrasında hem Kongre'yi (Ekim 1977) hem de işimi kaybetmişim (Aralık 1977). İş için müracaat ettiğim büyük bir müesseseden de İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun meşhur «kara liste»sinde yer aldığımı öğrenince, bana ödenen kıdem tazminatını yiyerek amatörce dernek faaliyetime devam ettim.

1979 yılı başlarında bizim eski teşkilâtın sağlam üyelerinden olan Süleyman MAZLUM, Cihan'la birlikte bana gelerek İstanbul Teknik Üniversitesi'nde bir memurluk işinden sözetti. Neticede, Süleyman'ın daha sonraları evleneceği Deniz TÛTENGİL'in vasıtasıyla komik denemek bir ücretle İTÜ'ye girdim. Ne var ki bu defa da, bir başka işyerinde sendikalaşma mücadelesi veren eşimiz -üstelik de hamileyken- işten atılacak, sosyo-ekonomik durumumuz da bundan böyle hiç iflâh olmamak üzere yavaş yavaş kötüleyecekti.

Dolayısıyla Cihan, yeniden toparladığı bizim eski teşkilâtın bir kısım fertleriyle birlikte benim maddi durumuma «vaziyet» etti. Böyle bir dayanışmanın büyüyle (ki, vaktiyle işsiz kaldığında ben de aynı şeyi yapmışım) dernekçilik işini sürdürürken Cihan YAMANER birdenbire «KATKI'cı arkadaşlarla ortak bir dergi çıkartmak» mesalesini ortaya attı...

KATKI, 36. sayısı itibariyle toplatılmış ve yasaklanmıştı. Bu nedenle «mutlaka ayrı bir dergiyle sesimizin yükselmesi lâzım»dı. Oysa Cihan'ın uzun süren -ısrara yönelmiş- teşvikleri sonucunda girdiği muzdarip duruma bakarak henüz «KATKI'cı arkadaşlar»ın böylesi bir dergi çıkarmaya hazır -veya razı- olmadığı anlaşılıyordu.

Üstelik benim midemi bulandıran başka sıkıntılar vardı :

Meselâ Cihan'ın -boşanarak birlikte yaşadığı- karısı Nilgün, yıllardır görüşmediğimiz Atilla COŞKUN ile; «Barış Derneği» İl Başkanı Enis COŞKUN ile avukatsal-barışseversel yakınlıklar kuruyor, tam

o sıralarda yurt dışından gelip de SÜREÇ Dergisi'ni çıkarmaya başlayan Aytunç ALTINDAL, Banu AVAR gibi kişilerle rakı sofrasına oturabiliyordu. Buna karşılık Cihan YAMANER de Sabetay VAROL ile tanışıp ahbab oluyor, esasen ilk gençlik yıllarını bildiğim ve kendisini sosyalizmle tanıştıran kişi olduğumu bildiği halde Sabetay'la beni karşılaştırmamayı beceriyordu... Yani, bütün bu kendinden menkul ilişkiler, ileride çıkabilecek bir dergi çerçevesinde nasıl abzorbe edilecekti?...

Bu arada, 1980 yılı başlarında, Ali E. GÜRAN'ın doğumgünü için Cihan, çoğunluğunu bizim -eski(!)- teşkilât mensuplarının oluşturduğu çok havalı bir kutlama düzenledi. Lâz İsmail'in TKP'sinden istifa ederek «Cihan teşkilâtı»na yeni katılan Osman ÇETİNKAYA'nın da hazır bulunduğu toplantı esasen Cihan'ın ifade ettiği gibi bir «tanışma-tanıştırma» yemeği idi. Menü'nün sürprizi ise «KATKI'cı arkadaşlar»ın gündeme getiriverdiği «ekonomik entegrasyon» meselesi oldu...

Bizim resmen dağıldığı halde fiilen bir türlü dağıtılamayan gizli teşkilât yine tufaya gelmişti... Biz, «mayonezli levrek» ve özel olarak soğutulmuş beyaz şarap ile zevahiri kurtaralım derken, tuzlu beyaz peynir ve birazcık kavunla rakı içen kişilerin «sıkıcı» önerilerine muhatap oluyorduk...

Bu, «ekonomik entegrasyon» ile «yeni bir dergi» arasına sıkıştırılmış bir dönemde, adıma demeç verme yetkisini de kapsayan ahz-ü kabz bir vekâletnameme sahip olan Cihan'a, «yokluğumda dilediği her metne imza koyabileceğini» ifade ederek tatile çıktım. Döndüğümde de KATKI'nın 37. sayısının çıktığını öğrendim... Kuruluş Bildirgesi'nin yeniden yeraldığı bu sayıda, başka bazı isimlerin yanı sıra bizden sadece Cihan YAMANER'in adı vardı... (3) Yani netice-ten Cihan ne yapıp etmiş, aylarca uğraştığı halde ayrı bir -müşte-ak- dergi fikrine ikna edemediği Ali E. GÜRAN'ın çıkartmak duru-

(3) Olmayan imzandan dolayı 2,5 yıl yargılanmam ile, Cihan'ın varolan imzasından dolayı soruşturmaya bile tabi tutulmaması (bknz. dipnot: 5) arasındaki bu paradoksu, «Türk Milleti adına adalet dağıtan» TC. hakimlerine -bu arada- arzederim. Armağan olsun!

munda kaldığı 37. sayıya «parmak basarak» legale atlamıştı... (4) Buna karşılık ben de BANKSİB Derneği yönetiminin çoğunluğunu ikna ederek, «henüz ilk Kongresi'ni yapmamış olan» derneği feshettim; ne var ne yok satarak borçları kapatıp, kendi legal statüme son verdim.

Bütün bu vaveylâdan sarfınazar yine de benim için herşey yolunda sayılırdı. Yıllardır fikirlerini takip ettiğim ve kendimce entegre olmaya hazır bulunduğum KATKI'ya nihayet ulaşabilmiştim. Hernekadar Cihan YAMANER, meselâ Ömer TEMİZEL gibi 1982'lere kadar kendisine mut'i kalacak bir vatandaşı; beni aşarak hernasılsa yeniden ilişki kurabildiği Cüneyt'i gizli teşkilât olarak muhafaza edip «KATKI tetebbü seansları» düzenliyor idiye de bunların artık benim için pek bir kıymet-i harbiyesi kalmamıştı...

Fakat tabii ki yine aldanıyordum... Aylar boyunca «çok yanlış gidiyorsun; KATKI'cı arkadaşlar seni benden soruyorlar; git, kendini sen anlat» falan gibi nasihatlarıma karşılık Cihan «herşey ekonomik entegrasyona bağlı» diyor ama akıp giden zaman içinde entegrasyonun «en»ine doğru bir adım bile atmıyordu. Yani «bir davranış bozukluğundan sarfınazar» bu kadar eski bir yakın arkadaşın bu gayri-tabii gidişatını zaman zaman büyük tartışmalara yolaçan bir esfle izlemekten öte birşey yapamıyordum. Yani aklım sıra arkadaşımı doğru yola getirmek istiyordum, getiremiyordum.

Ne var ki bir akşam evime gelerek, «iki gündür Cihan'ı bulamıyoruz; oysa ekonomik entegrasyon meselesinde öneri getirecekti; nerede olduğunu biliyor musun?» diyen Ali E. GÜRAN'ın bu sözleri bardağımı taşıran son damla oldu... Birkaç gün içinde hazırladığım «ve don, gömleğe kadar yazılı» bir mal beyanını götürüp Ali E. GÜ-

(4) Aynı Cihan YAMANER, 1984'ten 1987'ye kadar «Yargıtay'ca bozulan beraet kararı, sık sık değişen mahkeme heyetleri gibi» çeşitli aşamalarda yürüyen Askeri mahkemelerdeki 141/1 davamızda tanık olarak «1 yıl rötarla» temin edilip getirildiğinde, Mahkeme heyetini bile şaşırarak aynen şöyle dedi:

«Ali Ergin GÜRAN bana geldi.. «arkadaş bas şuraya parmağını» dedi.. ben de bir Türk aydını olarak memlekette bir komünist parti kurulmasından yana olduğum için imzalamdım. Buradaki arkadaşların bu işlerden hiç haberi yoktur.. masumdurlar...»

(Believe it, or not!).

Tabii ki bu davanın karar lâyihası da davaya paralel bir garabet arzedecek; «komünist parti kurulsun diye yazıp gizmek suç teşkil etmez» denilerek bir başka kapı açılacaktı...

RAN'a verdim... Bundan sonra hatırladığım şey, beni KATKI'ya «kendisine tamamen kefilim» diye tanıştıran Cihan YAMANER'in bu kefaleti kaldırdığını ilân etmesi ve hakkımda -meselâ, «klinik bir vak'a-dır» falan gibi- ipe sapa gelmez yoğun bir spekülasyon kampanyasına girişmesidir.

Bu arada, Cihan'a eskiden beri hamilik etmiş olan Prof. Aydın AYBAY'ın «KATKI'yi incelemeye aldığı, yakında bir mütalea vereceği» (Ankara'da Prof. Muammer AKSOY gibi...) Cihan tarafından deklare ediliyorken, ben bu kadar toz duman arasında önümü göremeyecek kadar bunalarak, tamamen kilitlemiş olan aile problemlerimi gerekçe gösterip geri çekilmek durumunda kalıyordum. Yani, aynı zamanda KATKI'nın Ağır Cezalardaki, Askeri Mahkemelerdeki davalarının avukatlığına da soyunmuş bir Cihan YAMANER ile günlük hayatta rasyonel bir tartışma ilişkisine girebilmem -zaten rasyonel de olmadığım için- tamamen imkânsızdı ve giderek provokasyona da yolaçabilirdim.

Üç ay kadar sonra KATKI imzacılarından Ali Bayram KARA'nın evine gittiğimde, elimde tamamı teorik-politik bir «suçlama»yı içeren 6 sayfalık bir «Cihan YAMANER ve teşkilâtı» özetlemesi vardı. Kendi samimiyetine inanmış birinin evham derecesine ulaşmış endişelerini dile getirici bir üslûpla kaleme alınmış bu -Mart 1981'de çoğaltarak 23 kişiye postaladığım- mektup, esasen Cihan YAMANER'i en uzak çevresine kadar KATKI'cı arkadaşlara ihbar etmekten ibaretti. İki aylık yoğun bir konsantrasyondan sonra bildiğim herşeyi «tersine çevirerek» düşünüp yazdığım bu metnin -özellikle şahitlerle de kanıtlanabilecek bazı bölümleri nedeniyle- Cihan'ı yarı mefluç hale getirdiğini hatırlıyorum. Bir başka deyişle, «ikinci dalga olmak(?)» hayalleri kuran bu vatandaş artık kıpırdanamayacak, yani benim bu metnimi kabul veya red anlamına gelecek hiçbir davranışta bulunamayacaktı.

Cihan YAMANER'i açıkça «yurtdışı mihraklara bağlı yüksek bir siyasi merkezin adamı olmak» gibi bir iddia ile itham ediyorken bile umudumu(!) yine kaybetmeyip, «bu zihniyetin bir otokritik seviyesine dönüşebileceğini..» de gözardı etmiyordum. Yani, tarihteki «Malinovskiy olayı» beni çerçevesiyor, en ağır suçlamayla birlikte «acaba»yı da ihmal edemiyordum.

Neticede ne oldu?...

1978'de bizim gizli teşkilâtı dağıtırken «ben KATKI'ya gidiyorum; beni seven arkamdan gelsin» diye çağrılar yapan Cihan YAMANER aradan birkaç uzun yıl geçtikten sonra -yani 12 Eylül döneminde- «onları (KATKI çevresini) mahvedeceğim!» demek durumuna gelecek ve bunu -şu veya bu şekilde- gerçekleştirecektir. Kısaca özetlersek; süratle birleştirilen davalar ve değişen dava konusu cezalar kısa bir sürede biçilerek, «memlekette bir komünist partisi kurulmalı» diyenler, toplam 11 senelik mahkûmiyeti yiyeceklerdi... (Lütfen 4 no'lu dipnota yeniden bakınız...)

Burada, değerli KATKI okurları için bir gizli teşkilâtçılık döneminin önünü-sonunu anlatmaya gayret ettik. Bunu bütünüyle yapabildik iddiasında değiliz; yüzlerce esası belirlemiş konu arasından sadece uç noktaları çerçeveledik; ve tabii ki bu gizlilik içinde yer alıp da bugün artık hayvani (biyolojik) bakımdan yaşasalar da insani bakımdan mevta olanların isimleri de ister istemez geçecekti.. öyle yaptık...

Cumhur AKSEL

TÜSTAV

AŞAĞIDA İÇERİKLERİNİ VERDİĞİMİZ DERGİMİZİN
ÖNCEKİ SAYILARINDAN İSTEYENLER
SEÇKİ YAYINCILIK ADRESİNE BAŞVURABİLİR

SAYI 1 (+37) — HAZİRAN, 1988

- ★ Anti-Kolonyalist Mücadeleye Başlarken
- ★ «Devlet Terörü», «Kontrgerilla», «Pişmanlık Yasası» ve «TBKP» Kavramlarına Metodist Bir Yaklaşım veya «Komünist Parti» Ak-sesuarlı «Demokrasi»cilik Oyununun Deşifrasyonu

SAYI 2 (+37) — EYLÜL, 1988

- ★ Başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi Olmak Üzere Nabi Yağcı (Haydar Kutlu) ve Nihat Sargın ile İlgilenen Tüm Komünist Partilere ve Progresist Kuruluşlara DEKLARASYON
- ★ Ali Ergin Güran'dan Açıklama

SAYI 3 (+37) — ARALIK, 1988

- ★ Legal Komünist Parti Kurmaya ve Kourdurmaya Tevessül Edenlerin DİKKATİNE!...
- ★ Eski Bir «Meraklı»nın İtirafı

SAYI 4 (+37) — MART, 1989

- ★ Batılı Düşünürlere ve «Klasik Marksizm»in İdeologlarına «BİLMECE»
 - ★ Ali Ergin Güran'la MÜLAKAT
 - ★ Truva Atı Uygarlığı
-

SAYI 5 (+37) — HAZİRAN, 1989

- ★ Hayret Bir Şey...
 - ★ İnsanlığın Selâmeti İçin 2.. Din Reformasyonu Şarttır!
 - ★ Ali Ergin GÜRAN'dan Önemli Açıklamalar
-

SAYI 6 (+37) — EYLÜL, 1989

- ★ Ali Ergin GÜRAN'dan Diyalog Şeklinde Çok Önemli Açıklamalar : Büyük Bilim Adamı Cahit ARF Neden Konuşturulmuyor?! - Haydar KUTLU'nun Zavallılığı... - «İnsan Bilimi»nin Mümkün Olduğunun İspatına Dair (Orijinal Bilimsel Çalışma)
-

SAYI 7 (+37) — ARALIK, 1989

- ★ İnsan (Emek) Bilimi veya Bilimsel Teorisi'nin Temel Postülât ve Bazı Kanunları ve Bunların Pratikteki Sonuçları Hakkında
-

SAYI 8 (+37) — MART, 1990

- ★ «Gorbaçov Tavrı»nın Pratikteki Görünen ve Muhtemel Sonuçları Üzerine...
 - ★ İnsan (Emek) Teorisi'nin Şematik Gösterilişi
 - ★ Bir İyi Bilene Sorduk : Yılbaşı Tebriğindeki Sır Nedir?
-

SAYI 9 (+37) — HAZİRAN, 1990

- ★ Gerçek Monoteizme Ulaşmak için Putperestlikle Mücadele Daim Olmalıdır!
 - ★ İslâmiyeti Senteze Ulaştırarak Greko-Romen Kolonyalizmine Son Veren «Türk Ruhu»nun Sırrı Neydi?
— Tüm İnsanlığın Bilgisine —
-

SAYI 10 (+37) — EYLÜL, 1990

- ★ Panteistik Dünya'nın KEŞFİ, Düalistik Batı Düşüncesi'nin İPTALI
 - ★ İnsan Teorisi Işığında «BAŞKANLIK»
 - ★ «Sivil Toplum» ABD'nin Bugünkü Serencamı
-

SAYI 11 (+37) — ARALIK, 1990

- ★ «Manzara-i Umumiye» ve «Ne Yapmalı» -Ali E. Güran ile Diyalog-
 - ★ Amerika'dan Gelen Son Mesaj ve Cevabı
-

SAYI 12 (+37) — MART, 1991

- ★ İnsan (Emek) Bilimi Çağına Girilirken Türkiye'de Dayatılan Gündem Maddeleri Hakkında Mülakat
-

SAYI 13 (+37) — HAZİRAN, 1991

- ★ Sovyetler Birliği'ndeki Olay «Glasnost» mu? Konspirasyon mu?
 - ★ Seks, Sevgi, Aşk, Evlilik, Aile Gibi Mistik ve Dogmatik Kavramlar Üzerine — Sorulamayan Sorulara Gelişigüzel Cevaplar —
-

SAYI 14 (+37) — KASIM, 1991

- ★ İnsan (Emek) Biliminin Metodolojisi ve Klâsik Tarih, Sosyoloji, Psikoloji, Ekonomi Branşları Üzerindeki Etkileri Hakkında
 - ★ «Çağrı»
-

TÜSTAV

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

KURUCULARI :

A. CERRAHOĞLU (KERİM SADI)
ALİ ERGİN GÜRAN

Sahibi :
Ali METE

Genel Koordinatör :
Ali TÜMER

Dağıtım - Haberleşme Sorumlusu :
Tel. : 341 01 65
Mahmut AÇIKSÖZ

Yazı İşleri
Müdürü :
Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlan Kabul Edilmez.

Adres : Acarlar Sitesi, L Blok, D. 52,
Y. Dudullu, Ümraniye - İSTANBUL

Yazışma Adresi : Klodfarer Cad., 8-10/2, Cağaloğlu - İSTANBUL

Dizgi - Baskı : EKİM Matbaacılık Ambalaj Sanayi
Tel. : 518 08 46 - 518 24 58 Fax : 517 37 98

Dağıtım : SEÇKİ YAYINCILIK - Cerrahpaşa Cad. No : 1
Işık Pasajı B-6 Akсарay - İstanbul
Tel. : 586 77 05

Son Baskı Tarihi : 27.11.1991